

ovre paa Strynø. Den hjalp jo Gutten saa godt sidst. Lad os dog i det mindste vente, indtil der viser sig at være noget virkeligt i Vejen, og ikke ængstes for hver Smule Forkølelse, ikke sandt? ... Kom saa her, Stumpen min!“

Med de sidste Ord tog han Gutten under Armene og løftede ham op paa Ryggen af den nærmer Hest.

Hansine tav. I disse smaa Skærmydsler angaaende Børnene beholdt Emanuel altid det sidste Ord. Han var hende for overlegen i Ordskiftet, havde saa let ved at udtrykke sine Tanker og kunde give saa mange Grunde for sin Opfattelses Rigtighed, at hun, selv om han ikke altid overbeviste hende, blev bragt til Tavshed af hans Veltalenhed.

... Taagen rullede atter som en uldgraa Masse ind fra Vest, mens den lille Familie-Karavane drog tilbage til Byen.

Forrest red Gutten med Hestene; derefter kom Emanuel med Barnevognen, som han smaaluntende skød foran sig med den ene Haand, mens han oppe paa Skuldren bar Datteren Sigrid med Tilnavnet „Tyksak“. Hun havde taget Hatten af hans Hoved, og idet hun hurraraabende svang den i Luften, gjorde hun alle Slags Løjer for